

Velké případy

FBI

V. P. Borovička

Velké případy FBI

V. P. Borovička: Velké případy FBI

Vydání druhé.

Copyright © 2008 V. P. Borovička, dědicové

All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2008 jako svou 1290. publikaci.

Přebal a vazba © 2008 Ricardo a Baronet.

Koláž na přebalu © 2008 Richard Carrasco.

Korektorka Zdeňka Grigarová.

Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-066-2

BARONET

Praha 2008

V. P. Borovička

Velké případy FBI

Obsah

Návštěva na Pennsylvania Avenue	9
Al Capone	13
Ctihodný darebák Hale	67
Lindberghovo dítě	79
Hračička Kelly	121
Veřejný nepřítel číslo jedna	147
Alvin Hrozný	177
Profesionál	187
Pošetilí vyzvědači	203
Past	211
Havárie	227
Nejsem Franz Daniel Pastorius	237
Milá paní Dickinsonová	277
Její Výsost princezna	289
Operace Straka	305
East Side Story	321
Muž s rajčatovým obličejem	345
Ohnivý déšť DC-6B	355
Šest chytrých blbečků	371
Konec dobrodruha	383
Rozhovor s čarodějem	391
Případ čtyřnásobného krále	399
Zatčení v expresu Texas Special	409
<i>Doslov</i>	415

Návštěva na Pennsylvania Avenue

„Nesmíte uveřejnit mé jméno,“ řekla průvodkyně, „měla bych potíže.“

„Vždyť ho máte na identifikační kartičce na klopě,“ namítl jsem.

Podívala se, jako by o tom nevěděla, přešlápla, vzhledla a s opravdovým, ne naučeným úsměvem hostesek řekla:

„Tak tohle jméno můžete uvést.“

Pracuje jako průvodkyně turistů v budově Federálního vyšetřovacího úřadu na Pennsylvania Avenue ve Washingtonu D.C. a nejmenuje se Mary Jo Forsterová. Provádí návštěvníky kriminalistickým muzeem, částí laboratoří a kartotéky uspořádané jako expozice, balistickou zkušebnou, kde se opravdu střílí, sálem, v němž se na vyřazených počítačích točí cívky.

„Co pracovna ředitele?“ zeptal jsem se. V té době byl ještě šéfem FBI legendární Edgar H. Hoover.

„Musel byste se stát členem FBI, abyste se do ní dostal.“

„Je pravda, že si ji dal vyzdobit trofejemi?“

„Myslíte-li posmrtnou sádrovou masku veřejného nepřítele číslo jedna Johna Dillingera, tak ano. Má na stěně také jeho slaměný klobouk.“

„Prý tam přijímá nové agenty?“

„Ano.“

„Kolik jich má FBI v současné době?“

„Neptejte se mě na takové věci, pane,“ řekla pohoršeně. „Čísla najdete v každé brožurce o FBI. Já vám mohu vyprávět něco z historie. Za to mě platí.“

„Nebude vám to vadit?“

„Dělám to od rána do večera. Týdně máme přes deset tisíc návštěvníků. Tedy včetně školních výprav.“

„Tak vidíte, přece čísla.“

„Máme je uvádět, pane. Zájem o návštěvu ústředí FBI souvisí se zájmem o respektování zákonů.“

„Jaký je váš šéf, slečno Forsterová?“ zeptal jsem se.

Podívala se uraženě, jako bych ji nepovažoval za dospělou, pokývala hlavou ze strany na stranu, vykročila, jak byla zvyklá, a melodickým hlasem jako televizní moderátorka odříkávala naučený text:

„Federal Bureau of Investigation se zrodil 26. července 1908, asi dva měsíce poté, co Kongres Spojených států odhlasoval usnesení, kterým zakazoval ministerstvu spravedlnosti a také jiným federálním úřadům s výjimkou ministerstva financí pověřovat agenty tajné služby Secret Service vyšetřováním kriminálních případů, spadajících do jejich kompetence. Secret Service byla nepočetným elitním policejním sborem. Existovala již od roku 1865. Jejích 325 agentů mělo za úkol střežit bezpečnost prezidenta Spojených států a jeho rodiny a dbát o ochranu viceprezidenta. Mimoto strážila Secret Service finanční soustavu USA, stíhala padělatele bankovek a cenných papírů.

Prezident Theodore Roosevelt použil v roce 1908 agentů této organizace k rozsáhlé policejní akci proti podvodům s půdou, proti úplatkářství vládních úředníků a proti nezákonným machinacím některých koncernů. Výsledky zkompromitovaly některé členy Kongresu, ti prohlásili vyšetřování za protizákonné a prosadili rozhodnutí, že agenti Secret Service nemohou být napříště pověřeni vyšetřováním kriminálních případů federálního charakteru.

Prezident Roosevelt, který byl kdysi šéfem newyorské policie, byl usnesením Kongresu zaskočen a nesouhlasil s ním. V našem archivu se nachází memorandum jednoho z veteránů úřadu, agenta Jamese G. Findlaye, které si můžete prohlédnout. Je v něm zaznamenáno, že prezi-

dent Roosevelt pověřil tehdejšího ministra spravedlnosti Charlese Bonaparta zřízením vyšetřovací kanceláře s kompetencí pro celé území Spojených států.“

„Charles Bonaparte?“ divil jsem se. „Je to jen shoda jmen?“

„Ne, pane,“ odpověděla Mary Jo Forsterová. „Byl skutečně jedním ze vzdálených příbuzných Napoleona Bonaparta a 28. července 1908 podepsal dekret o zřízení vyšetřovacího úřadu, podléhajícího ministerstvu spravedlnosti. Později, za prezidenta Williama Howarda Tafta, který vystřídal v Bílém domě Roosevelta, dostala nová organizace název Bureau of Investigation, potom Federal Bureau of Investigation – FBI.“

Legendy o nepřemožitelnosti FBI, reklamní články a ostudné aféry, téměř neomezená moc nejstaršího a nejdéle sloužícího policejního šéfa na světě Edgara J. Hoovera (vykonával svou funkci za prezidentů Calvina Coolidge, Herberta C. Hoovera, Franklina Delano Roosevelta, Harryho S. Trumana, Dwighta D. Eisenhowera, Johna F. Kennedyho, Lyndona B. Johnsona a Richarda M. Nixona), pronásledování bojovníků za pokrok a sociální spravedlnost, boj proti německým vyzvědačům za obou světových válek, tažení proti komunistům v době „honu na čarodějnice“, to všechno je historie FBI. Rozporná, plná zvratů, úspěchů i proher, černá i bílá, snad proto tak zajímavá.

Poděkoval jsem slečně Forsterové, vysvětlil jí, že nechci psát dějiny proslaveného i nenáviděného FBI, od toho jsou tu jiní, chystám se rekonstruovat některé případy vybrané subjektivně, protože se mi zdají být zajímavé a současně typické. Bude to spíš nahlédnutí skulinou za oponu.

„Přeji vám hodně úspěchů,“ řekla, usmála se a mávla bílou nitěnou rukavicí.

Prošel jsem Pennsylvania Avenue a vrátil se do hotelu nedaleko Kapitolu. Když mi vrátný podával klíč, znovu mě upozornil:

„Po setmění nevycházejte do ulic, pane. Chcete-li opustit hotel, objednáme vám taxi. Kdyby se přece jen

stalo, že by vás někdo na ulici požádal o peníze, dejte mu je, pane. Všechny a bez váhání. Jsou ozbrojeni a nemají svědomí.“

Vyšel jsem krátce po deváté. V půl desáté jsem byl zpátky. Washingtonské ulice byly liduprázdné.

Al Capone

„Je to už čtyřicet let,“ řekl Joe Landa a měl pravdu.

Vydal jsem se po stopách historie chicagských gangsterů, hledal jsem domy, kde byly za prohibice „šeptavé pušky“, na Superior Street jsem prohlížel stopy střel v omítce katedrály. Tady se odehrála jedna z gangsterských bitev. Vešel jsem do hotelu New Michigan. V dobách slávy se jmenoval Lexington. Arkýře, věžičky, leptaná skla v mahagonových dveřích, žlutě osvětlená hala s ošlapanými koberci. Dnes je to béčko pro turisty, dávno už ne symbol luxusu, společenského postavení, bohatství a moci.

„Al Capone si pronajal celé čtvrté patro a část třetího,“ řekl Joe Landa. Pocházel ze Šumavy, ve dvacátých letech pracoval v hotelové kuchyni. „On sám obýval šestipokojové apartmá. Víte, co za ně platil? Osmnáct tisíc dolarů ročně! A předem. Za to byl barák u Michiganského jezera.“

„Vy jste mu vařil, pane Lando?“

„Kdepak, krajaně! Měl svého kuchaře. Jmenoval se Provino Mosca. To byl hrabě! Tlustý, červený, uřvaný Talián. Samý brilantový prsten. Ale antipasto a spaghetti milanese uměl jak pánbů. Všechno musel před šéfem ochutnat. Zjizvený nevěřil nikomu.“

„Zjizvený?“

„Po našem scarface, teda po jejich, krajaně. V mládí se popral s kamarádem, od ucha k bradě měl jizvu. Proto se dával fotografovat z profilu a zprava. Teď vám ukážu tajnou chodbu. Nový majitel ji našel úplnou náhodou. Al Capone si ji dal vybudovat bez jeho vědomí.“

Chodba obkládaná dřevem, na stěnách dvouramenná svítidla, čísla na dveřích pokojů z vyleštěného bronzu. Dlouhý plyšový koberec byl cítit zatuchlinou. Pamětník Landa, vyholený, vymóděný šedesátník vypadající na padesát, otevřel dveře.

„Tady vešel do nákladního výtahu, sjel o patro níž, tam vklouzl do kamrlíku pokojské, kde viselo velké zrcadlo na pantech. Zmáčkl skryté péro, za zrcadlem byly dveře. Tajnou chodbou prošel do vedlejšího domu. Pak po schodech dolů. U postranního východu čekal řidič s neprůstřelnou limuzínou.“

„Žil tu sám?“

„Sám? Měl tady snad stovku svých lidí.“

„Měl jsem na mysli ženy.“

„Jestli myslíte manželku Mae, tak ta se tady vyskytovala jen výjimečně. Nebral ji nikdy s sebou. Bydlela na Prairie Avenue, nebo na Floridě. Oni ti Taliáni nechávají své ženy většinou doma. Ale holky? Těch tady bylo! Tohle by vás mohlo zajímat, když o tom budete psát. V té době měl Al Capone docela mladičkou Řekyni. Už ani nevím, jak se jmenovala. Vytáhl ji z jednoho ze svých bordelů, tam si chodil vybírat. Bydlela ve dvoupokojovém apartmá ve druhém patře a jednoho dne mu řekla, že má vřídek zrovna tam, kde to nejmíň může potřebovat. Syfilis. Léčili ji nejlepší lékaři, píchali jí salvarsan.“

„A co Capone?“

„Pověřivý jako stará bába. Všechno odmítl! Nechtěl si dát odebrat krev, aby mohli udělat zkoušky. Tak nakonec na tu galantní nemoc zašel. To víte, že se zbláznil?“

Než skončil jako trestanec, než zhoubná nemoc, které nevěnoval pozornost, zničila jeho mozek, byl jedním z nejnebezpečnějších zločinců historie, bezohledný gangster a mnohonásobný vrah, přítel politiků a jejich šedá eminence, na několik let skutečný vládce Chicaga. Ve dvacátých letech se stalo pátým největším městem světa a po New Yorku a Londýně třetím nejvýznamnějším. Obrovskou vlnu zločinnosti prožilo v době pouliční

války gangů. Ze všech půtek, přestřelek v ulicích i nočních barech, při nichž padly stovky mrtvých, vyšel Al Capone jako vítěz. A nutno říci jako mnohonásobný milionář.

Od zločince z povolání nelze očekávat, že bude pravdomluvný. Al Capone byl navíc ješitný. Lhal, když říkal, že je rodilým Američanem, což je ve Spojených státech společenská šarže, nemluvil pravdu, když říkal, kolik je mu let. Předstíral, že je o pět let mladší. Narodil se v roce 1895 v obci Castel Amara nedaleko Říma a jmenoval se Alfonso Caponi. Když se jeho rodina vystěhovala do Spojených států a Caponiové se usadili v Brooklynu, začal holič Caponi používat jména Capone, protože si myslel, že zní víc americky.

Ulice italské čtvrti Brooklynu, to byla mateřská škola zločinu. Dětské gangy zde terorizovaly místní obchodníky, kdo odmítl zaplatit příspěvek partě rozbíječů oken, měl zakrátko z výlohy hromádku střepů. Malý Alfonso vyrůstal na ulici jako ostatní chlapci italských přistěhovalců a velice rychle se učil. Byl inteligentní, ale od malička panovačný. Nebylo divu, že se stal jedním z vedoucích kluků dětského gangu.

Vysokou školu zločinu absolvoval v newyorských ulicích s vykřičenými domy. Začal jako pasák, skončil jako vyhazovač v Harvard Inn, dancingu pochybné pověsti. Tam se mu stal malér. Jako obyčejně ztloukl opilého a nepohodlného hosta, vyvlekl ho za nohy na chodník, ještě ho pár metrů táhl za sebou, pak ho hodil do příkopu, myslel si, že je mrtvý. Nedostatečně zabítý opilec se ráno probral, dovolal se pomoci a skončil v nemocnici. Měl výbornou paměť a policejnímu seržantovi přesně řekl, kdo ho tak hrozně zřídil. Al Capone měl jedinou naději, že zraněný nezemře.

John Torrio byl Al Caponův kmotr a vzor. Kdysi si ho zcela získal neobvyklým darem. Alfonso od něj dostal dlužní úpis na pět tisíc dolarů. Obdivoval velkého Johna, ctil a vážil si ho a beze slova poslechl, když mu kmotr poradil, aby rychle a tiše zmizel do Chicaga. Když ztlu-

čený chlap zemře, postaví ho před soud jako vraha. V Chicagu bude v bezpečí, v Chicagu je totiž všechno jinak.

Kdovíproč bylo Chicago odpočátku městem neřesti. Už v roce 1803, když se osada jmenovala Dearborn a byla křížovatkou obchodu kožešinami z Kanady a Oregonu, táhli sem podvodníci, falešní hráči a prostitutky z širokého okolí. O půlstoletí později mělo město – pojmenované podle indiánského „šekagua“, což znamená tchoř – snad jako první ve Spojených státech svou ulici neřesti. Věvodila jí honosná Varnellova budova zvaná Davidův palác. Tam bylo pod jednou střechou kromě kapličky vše, co muži potřebovali: herna, nevěstinec a nálevna. Wells Street se také stala ulicí vykřičených domů.

Když Chicago v roce 1871 skoro celé vyhořelo a pracovití přistěhovalci postavili nové, stáhli se sem gangsteři z celých Spojených států. Nejvlivnějším mužem ve městě a respektovaným politikem byl falešný hráč a podvodník Michael Cassius McDonald. Mimo herny a nevěstince byl také majitelem vlivného demokratického deníku Globe a založil společnost pro stavbu nadzemní dráhy, která dodnes hyzdí město.

Big Jim Colosimo se přistěhoval do Chicaga s rodiči až v roce 1895. Nejdřív pracoval jako čistič bot a kapsář, prodával noviny i děvčata. Když se otrkal a získal peníze i známosti, pustil se, jako mnoho jiných, do výnosnějšího byznysu – do politiky. Zorganizoval sdružení spodiny: kapesních zlodějů, pasáků a prostitutek, uklízečů a obsluhujících z veřejných záchodků, poslíčků z oblasti zábavné čtvrti Chicago Levee.

Chicago bylo Mekkou korupce. Všechno zde bylo ke koupi, čest i svědomí, každý zde byl na prodej, kamelot i starosta. Městští radní Kenna a Coughlin byli přeborníky v oboru. Proplavali sice četnými aférami, ale museli počítat s tím, že nebudou znovu zvoleni. Jednoho dne je navštívil Big Jim Colosimo s nabídkou. Postará se, aby se znovu dostali do funkce, a oni mu zaručí, že své ochoty nebude litovat.

Big Jim Colosimo zagitoval voliče z Levee, oba darebáci zůstali v městské radě, dál mohli s úspěchem provozovat své vykřičené domy, na nichž vydělávali statisíce. Colosimo byl jmenován kapitánem policie pro oblast Levee a současně pokladníkem všech místních nevěstinců. Stal se osobností s výjimečnou pozicí, byl neporazitelný. Osobně totiž vyplácel pravidelné desátky městským úředníkům a policajtům, značnou částku odevzdával pánům radním Kennovi a Coughlinovi.

Colosimo získal jmění, oženil se s majitelkou bordelu Victorií Moreskovou, a tím své jmění zdvojnásobil. Jeho agenda rostla, proto si pozval na pomoc synovce Johna Torria. Ten přijel do Chicaga z New Yorku v roce 1909 s celou rodinou. Zabydlel se, zaučil se, zanedlouho se stal správcem strýčkových podniků. Když si přivezl z New Yorku svého kmotřence Al Capona, byl Torrio už velký pán a renomovaný gangster.

Big Jim Colosimo nebyl velký jen postavou. Měl obrovský majetek, a tím i velký vliv, ze zákulisí dirigoval dění ve městě. Pak potkal Daleu Winterovou. Byla mladíčká, čestná a čistá, zpívala na South Park Avenue v kostele na kůru a přijímala nesmělé dvoření staršího muže s rozpaky. Dlužno říci, že Victorie Moresková byla sice z oboru, byla to však už postarší „bordelmamá“.

Dalea Winterová chodila do školy, bylo jí teprve devatenáct, měla hezký hlas a nedůvěřivou matku. Big Jim Colosimo se stále častěji objevoval v kostele a zbožně poslouchal Dalein zpěv. Nabídl jí angažmá ve svých nočních podnicích, posílal jí květiny a kostrbatá vyznání, která si v noci pracně sestavil. Nakonec dívence slíbil manželství.

Nejdřív se ozvali vyděrači. Chtěli tisíc dolarů a ještě víc, jinak budou žalovat „bordelmamá“ Moreskové. Láskou zpitomělý Big Jim Colosimo, místo aby poslal za vyděračem ostré hochy, klidně zaplatil. A druhého dne se hlásili další darebáci. Colosimův náměstek Torrio a jeho fámulus Capone se dívali na budoucnost velkého šéfa s obavami.

Ctihodný Colosimo se nemohl oženit, dokud byl ženatý. Dohodl se tedy s rozumnou manželkou na odstupném za laskavost, zaplatil jí padesát tisíc v hotovosti a 20. března 1920 byl zase volný. Victoria Moresková přepočítala peníze, sbalila kufry, odstěhovala se z luxusního sídla na Vernon Avenue a provdala se za přistěhovalce a nadějného gangstera ze Sicílie Antonia Villaniho, aby se odškodnila za urážku ženské ješitnosti. Říkalo se, že neprohloupila, Villani byl o dvacet let mladší než zkušená dáma.

Big Jim Colosimo uspořádal svatbu, jakou dovedou inscenovat jen Italové. Pak odjel s mladičkou manželkou do lázní. Když se za měsíc vrátili, ujala se paní Colosimová vlády v rozlehlém domě, přecpaném bez ladu a skladu cennými uměleckými předměty. Velký Jim byl šťasten, všechno dobře dopadlo, čeká ho krásný a spokojený život. Mýlil se. Žil v Chicagu a jeho přátelé byli gangsteři.

O půlnoci 17. ledna vstoupil v platnost takzvaný Volsteadův zákon o prohibici. Byl to omyl, způsobil anarchii v obchodě i v hospodářství, byl počátkem epochy, která nemá obdoby. Pašeráci, bezohlední střelci, zloději a lupiči pochopili, že mají neopakovatelnou šanci stát se milionáři, a tím také počestnými a váženými občany Spojených států. Málokdo z gangsterů odolal. Vrhli se do dobrodružství, na jehož konci mělo být bohatství, a co bylo v Americe víc?

V úterý 11. května 1920, kdy už naplno běžel podloudný obchod s pašovaným alkoholem, kdy už se bezohledně vraždilo pro pár sudů whisky, kdy byly vyzkoušeny cesty, jak dostat do země whisky nebo líh, zavolal John Torrio Colosimovi:

„Přivezou dva nákladáky whisky, šéfe,“ řekl věčně.

„Kdy?“

„Ve čtyři odpoledne.“

„Kam?“

„Do kavárny, šéfe.“

Colosimova kavárna na South Wabash Avenue, to byl střed gangsterského Chicaga. Ještě dnes patří tato třída,

souběžná s Velkým parkem, a tedy i s nábřežím Michiganského jezera, k nejluxusnějším. Big Jim se pečlivě oblékl, navoněl, zastrčil si poupě růže do knoflíkové dírky a automatickou pistoli ráže 28 do kapsy, nasedl do vozu a dal se odvézt do svého podniku.

Kavárna měla dva vchody, vzdálené od sebe asi patnáct metrů. Big Jim vstoupil severnějším. Prošel skleněnými dveřmi kolem garderoby, jednou i druhou jídelnou, a usadil se ve své kanceláři za psací stůl. Tam už na něj čekal tajemník Frank Camillas a šéfkuchař Cesarino. Chvíli se bavili o dnešním jídelním lístku, pak se Big Jim zvedl, vyšel do chodby, jako by na někoho čekal, ozvala se rána z pistole, sypalo se sklo, a když se zaměstnanci kavárny seběhli, ležel Big Jim Colosimo na koberci mrtev.

Tajemník Camillas zavolal policii, za pár minut se dostavil na místo činu sám policejní prezident John J. Garity s šéfdetektivem Mooneyem. Nejistili nic. Dokonce ani poté, když vyslechli na třicet osob včetně Johna Torria a Al Capona. Ti měli neotřesitelné alibi. Také rozvedená Victoria a její mladý manžel byli v době vraždy v Los Angeles. Nikomu z podezřelých neprokázali účast na vraždě, i když se objevilo dost podivných okolností, které naznačovaly, kde hledat vraha. Mezi zaměstnanci nočních podniků se brzy začalo proslýchat, že si vraždu objednal John Torrio, aby se zbavil strýčka a sám se mohl posadit na jeho trůn. Bylo to pravděpodobné vysvětlení úkladné vraždy a Torrio se krátce po Colosimově smrti skutečně stal králem chicagského podsvětí.

Jeden ze sklepníků, který procházel lokálem krátce před vraždou, vypověděl, že zahlédl ve vestibulu cizího muže. Podle popisu policisté usoudili, že jde o známého newyorského gangstera Frankieho Yalea. Znal se s Caponem ještě z doby, kdy byli oba členy bandy Five Pointers Gang. Zatkli ho na nádraží. Vyslýchali ho, ale marně. Nevěděl nic o vraždě, ani o 150 000 dolarech, které měl mít Colosimo u sebe, jež se však při policejním prohledání mrtvol nenašly.

Sklepník, který zpočátku neznámého cizince dost přesně popisoval, začal během výslechu měnit názor, nakonec se neznámý Yaleovi vůbec nepodobal a policie podezřelého gangstera propustila. V chicagském podsvětí se však proslýchalo, že si Torrio vraždu objednal v New Yorku, zaplatil za ni deset tisíc a Yale je zinkasoval.

Třiapadesát zpocených nosičů se střídalo pod tíhou bronzové rakve. Tři poslanci Kongresu, jeden senátor, devět členů městské rady, tři soudci a pět tisíc známých a zvědavců doprovázelo gangstera na jeho poslední cestě. Člen městské rady Kenna podpíral zdrcenou mladou vdovu, radní a Colosimův komplic Coughlin klečel vedle rakve a hlasitě se modlil za duši zemřelého. Největší věnce poslali John Torrio a Al Capone. Smuteční průvod táhl městem, nosiči rakve se zastavili před Colosimovou kavárnou a oba černošské orchestry zahrály šéfovi na rozloučenou tentokrát na chodníku místo charlestonu smuteční pochod.

Torrio a Capone se vrátili domů, oholili si smuteční strniště a začali se starat o vlastní záležitosti, k nimž přibyly také mnohé Colosimovy. Mladá vdova Dalea Winterová se dlouho nemohla vzpamatovat. Zvlášť když se dozvěděla, že podle zákonů platných ve státě Illinois nebyla Colosimovou právoplatnou manželkou, není tedy ani jeho dědičkou. V Illinois platila zásada, že od rozvodu k novému sňatku musí uplynout jednoroční lhůta. Tak se přestěhovala do New Yorku a stala se hvězdou Broadwaye třicátých let.

Sociologové, historici a kriminalističtí experti se dosud neshodli v názoru, co vlastně bylo příčinou éry zločinu ve Spojených státech dvacátých a třicátých let, proč došlo k tak překotnému růstu násilí. Říká se, že příčinou mohla být neomezená volnost země neohrazených možností. Vedla k sobectví, k tolerování obchodního úspěchu za každou cenu, ke zbožňování „selfmademanství“ – z kamelota milionářem. Prohibice vynesla jen Al Caponovi, kromě organizované prostituce a heren, celkem asi miliardu dolarů.

Alkohol patřil k dennímu životu Američana jako chléb a fazole se špekem. Od dob kolonizace se všude pilo, v počátcích americké historie dostávali dělníci mimo mzdu také rum. Dětem namáčeli hadříčkové cumlíky do whisky, aby dobře spaly. V dobách Divokého západu byl alkohol příčinou mnoha tragédií, které dodnes přežily jako legendy o hrdinských činech pistolníků. Zlaté horečky, osídlování Texasu a Západu, stavby železničních tratí, to všechno byla období vzrůstajícího zájmu o whisky. Odjakživa ji pálil z obilí každý farmář. Bylo totiž snazší dopravit do města pár sudů whisky než vagon zrní.

Dlouhá byla cesta, než odpůrci alkoholu dosáhli zákazu prodeje lihovin. V dobách Divokého západu chodila po salonech Carry Nationová a sekerou rozbíjela chlápům láhve před očima. Později se objevily snahy zachránit Ameriku před alkoholickým deliriem i v Kongresu. Dne 17. ledna 1920 začal platit prohibiční zákon, a podle záznamu historika byl už necelou hodinu poté poprvé porušen.

Al Capone oslavil jednadvacáté narozeniny. Měl před sebou celý život a velkou šanci. Prohibiční zákon sice dlouho připravovali, jeho obsah však nedostatečně promysleli. V textu nebyla ani zmínka o zákazu vyrábět alkohol pro vlastní potřebu. Mezi majiteli salonů a nevěstinců vznikla zpočátku panika. Houfně a hluboko pod cenou prodávali své podniky. Ti, kdo viděli dál než na první roh, a Al Capone byl mezi nimi, podniky skupovali. Nebývalou měrou se rozrostl obchod s malými destilačními přístroji, ve velkém se prodávaly kvasinky a zrní, kotle a sudy, prázdné láhve zdražily přes noc na dvojnásobek.

Ve Spojených státech bylo jen málo domácností, kde by nepálili alkohol. Ministerstvo zemědělství dokonce akci podporovalo. Vydalo knížku s návody a recepty, jak podomácku vyrábět alkoholické nápoje. Šly rovnou na černý trh. Američané objevili novou příležitost k zbohatnutí. Jen na území Chicaga vzniklo v krátké době na dvacet tisíc nelegálních výčepů lihovin.

Zahraniční lodě přivážely náklady whisky z Anglie, koňak z Francie, rum z karibské oblasti. Zakotvily v mezinárodních vodách, tři míle od břehu, tam se náklad v noci překládal na malé rychlé čluny podloudníků. Byl to velký byznys a stál za riziko. Ve velkém stála bedna whisky 15 dolarů, v malém už 70 až 80. Za sud piva platili ve velkém tři dolary, v malém šedesát. Don Whitehead uvádí, že v jisté chvíli kotvily na konci „rumové cesty“ před newyorským přístavem lodě s nákladem whisky v hodnotě 225 milionů dolarů. Druhý „tunel“ vedl přes kanadskou hranici.

Překupníci, gangsteři a jejich pomahači podpláceli kdekoho: městské úředníky, policisty a jejich šéfy, politiky a agenty FBI. Průměrný týdenní plat policisty byl 44 dolarů. Bez problémů vydělal pravidelně dalších sto dolarů, aniž viditelně porušoval zákon. Stačilo, když byl v dané chvíli jinde než tam, kde se pašovalo, když se otočil, přimhouřil oči. Náměstek ministra financí Seymour Lowman prohlásil v roce 1927, že se korupce stále šíří. „Někdy mě bolí ruka od podepisování propouštěcích dekretů úplatných či neschopných zaměstnanců.“ Snad nejvyšší jednorázový úplatek je zaznamenán v análech FBI. Jistý státní zaměstnanec se přiznal, že dostal nabídku pivovarského syndikátu: dají mu 300 000 dolarů, když bude nad jejich obchody držet ochrannou ruku.

Jedním z nejzkorumpovanějších měst bylo Cincinnati. Do centrály FBI přišlo hlášení, že místní policisté jsou s gangstery jedna ruka. Správa města si nevěděla rady, a tak radní sepsali žádost na ministerstvo spravedlnosti, aby zjednálo pořádek. Ministr spravedlnosti Stone probral záležitost s ředitelem FBI Hooverem, ten pak poslal do Cincinnati skupinu speciálních agentů. Pustili se do vyšetřování úplatných úředníků. Jeden z překupníků v obchodě s drogami se přiznal, že měl za posledních třicet měsíců čistý zisk 455 056 dolarů, na úplatcích dozorčím úředníkům a policistům rozdělil 18 000 dolarů. Putykář s denním obratem 3500 dolarů podepsal prohlášení, že v posledních třech letech zaplatil policistům

200 000 na úplatcích. Agenti úřadu, který měl dohlížet na dodržování prohibičního zákona, pracovali na vlastní pěst a přistiženým umožňovali, aby se vykoupili.

Agenti FBI ukončili vyšetřování rozvětvené korupční aféry za tři měsíce. Před soudem se zodpovídalo osmačtyřicet vládních úředníků a místních policistů a triadvacet prohibičních revizorů. Někteří viníci včas utekli, ale agenti FBI je našli v Miami, Los Angeles a přístavním městě Syracuse. Později se podařilo zjistit, že příslušníci místní policie zinkasovali od gangsterů celkem 348 000 dolarů. Během prvního roku prohibice uvěznilí víc než půl milionu Američanů za nezákonný nákup či prodej alkoholických nápojů. Ve stejném období zemřelo 35 000 lidí po požití metylalkoholu nebo whisky, do níž pokoutní výrobci přidávali kyselinu solnou, aby se zdála pijákům ostřejší.

Al Capone a Torrio pracovali původně v branži nevěstinců a heren. Teď přibrali další artikl, alkohol, a obrat i zisk běžely nahoru. Al Capone vydělával hned na počátku své činnosti v Chicagu asi pětadvacet tisíc dolarů měsíčně, což by se dalo přirovnat k dnešním stopětdvaceti tisícům. S Torriem uzavřel výhodnou dohodu. Ze všech obchodů dostával čtvrtinu zisku. Tak se stal zámožným, tudíž také vlivným společníkem ilegálního trustu.

Co je v New Yorku Broadway, to je v Chicagu Wabash Avenue. V čísle 2222 (později se říkalo Čtyři dvojky) si otevřel starožitnictví Al Capone. Nakoupil hromady starého harampádí, část vystavil do výloh, čímž jeho obchodování starožitnostmi skončilo. Krám byl většinou zavřený, náhodné zákazníky vypoklonkoval příručí ze dveří. Za krámem byla šéfova pracovna. Jenže Al Capone měl po městě ještě několik dalších ředitelských místností. Mimoto zřídil ze svého domu na Vernon Avenue dokonalou pevnost, jako by se napřed připravoval na válku chicagských gangů. Zdi dal zpevnit vrstvou železobetonu, do oken dal zasadit mříže, nechal je opatřit neprůstřelnými okenicemi z ocelových plátů. Ve sklepě zařídil to, čemu se teprve ve druhé světové válce začalo říkat bunkr.

Dion O'Banion začal svou gangsterskou kariéru v katedrále Svatého jména jako ministrant a kůrový zpěvák. Když povyrostl, dal se na zlodějnu. V sedmnácti velel gangu kluků, vesměs také irského původu, a pronajímal je za nemalý honorář podnikatelům, kteří se chtěli zbavit konkurence. Všeho schopní O'Banionovi hoši pak ničili zboží konkurenční firmy, napadali jejich zaměstnance, zastrášovali. Byly to slibné počátky později ve Spojených státech tak rozvětvených praktik všemocné mafie.

Mnozí gangsteři považovali politickou dráhu jen za zákonité pokračování své zločinecké kariéry. Když už měl O'Banion na svědomí bezpočet násilných přepadení i atentátů, při nichž někdy letěly k nebi celé domy, a stále se ještě nemohl pokládat za bohatého, přisedlal na politiku. Netrpěl na předsudky a zločinecké metody, které měl v krvi, převedl do této oblasti. Měl o úspěch postaráno. Když se stal politikem, sotva kdo si troufl nazvat ho vrahem. Přitom měl na svědomí nejméně pětadvacet mrtvých. Pro Demokratickou stranu se stal nepostradatelným, ale republikáni ho přeplatili. Tak pracoval stejně svědomitě od příštího dne pro ně. V byznysu neznal bratra, v podsvětí neznal slitování. Měl rád květiny, na North State Street si zařídil květinářství, které dodávalo věnce na pohřby všech gangsterů. A těch v tehdejších dobách nebylo málo.

Al Capone, Torrio i ostatní museli být pohotovými střelci. Taková byla doba, taková byla podmínka pro toho, kdo chtěl mezi gangstery přežít. Dion O'Banion se natříkrát pojistil proti nenadálému útoku. Nosil pistoli pod každou paží a střílel stejně dobře pravičkou jako levičkou. Další zbraň měl ve zvláštní kapse za poklopcem mezi nohama. Když už si soupeř myslel, že odhodil obě pistole a vzdal se, vypálil nečekaně ze třetí a souboj vyhrál. Za prohibice pašoval kanadskou whisky a vynášelo mu to. Specializoval se totiž na kvalitní zboží pro bohaté zákazníky za vyšší ceny, než za jaké prodávala konkurence. Ručil však za kvalitu kontrabandu. Proto vlastně nebyl konkurentem Torria a Al Capona, kteří obchodo-

vali výhradně s laciným zbožím, zejména načerno vařeným silným pivem.

John Torrio byl vynikajícím organizátorem. Kdyby se věnoval jakékoli jiné, poctivé činnosti, mohl se dostat do té světlejší poloviny historie Spojených států. Byl sice samouk, ale nadaný. Byl malý, měl krátké nohy, vypadal jako gymnaziální profesor, a také se tak na veřejnosti choval. Lze říci, že jeho způsoby byly uhlazené. Dokonale ovládl chicagský černý trh s alkoholem, stal se králem podsvětí a dovedl si udržet kázeň ve své říši. Torrio byl šéf, ředitel, prezident koncernu, byl mozkiem království gangsterů. Al Capone byl předsedou vlády, ministrem vnitra a spravedlnosti, odpovídal Torriovi za pořádek v rajonu. Nebylo snadné udržet rychle bohatnoucí gangstery v mezích slušného chování.

Nedomyšlený prohibiční zákon dal v krátké době vyrůst novému průmyslovému odvětví. Pivovary mohly vařit velmi slabé pivo. V domácnostech se směla vyrábět pálenka pro vlastní potřebu. Když se líh nalil do mizerného piva, vznikl kvalitní „ležák“. Gangsteři se dohodli. Torrio a Al Capone se postarají o zásobování pivem, O'Banion dodá do hospod pašovanou whisky. Rajony nebudou pro bratrský gang uzavřeny, transporty mohou volně projíždět. Bratři Gennovi pocházeli ze Sicílie. Během několika týdnů se jim podařilo v oblasti Malé Sicílie na předměstí Chicaga zařídit stovky malých palíren lihu, provozovaných italskými přistěhovalci. Také Gennovi se dohodli s Torriem na mírovém řešení vzájemných vztahů. Byly zde však ještě malé a podle Johnova a Alova názoru bezvýznamné gangy. Šéfem jednoho z nich byl Spike O'Donell.

Pracoval na okraji velkého byznysu. Zřejmě si dost nevydělal, vypravil se tedy v noci do banky, policie ho však přistihla. Spike O'Donell seděl ve vězení, když Torrio organizoval chicagské podsvětí. Podplacení právní zástupci sestavili precizní smlouvy, jejichž cílem bylo zajistit pořádek, řád i klid pro práci zločineckých gangů v oblasti Michiganského jezera a kanadské hranice.

Výnos ilegálního obchodu s alkoholem byl obrovský. V roce 1922 dosáhli Torrio a Capone milion dolarů čistého zisku měsíčně. Přibližně stejnou částku vydělávali na provozu vykřičených domů. Jejich konta rostla, jejich prestiž také, jejich drzost a bezohlednost především. Velcí bossové přehlíželi příštípkaře, jako byl Spike O'Donnell, který nedokázal podplatit soudce a skončil za hloupé vloupání do banky za mřížemi. Jenomže v létě roku 1923 se Spike O'Donnell ocitl zase na svobodě a připadal si mezi organizovanými kolegy jako prašivá ovce. Nepatřil do trustu. Co jiného mu zbývalo než pustit se do byznysu na vlastní pěst? Spike měl bratry Steva, Waltera a Tommyho. Přibral ještě čtyři další chlapy, kteří s ním dříve pracovali, a začal obchodovat s bezvýznamnými malými pivovary, o něž Torriovo impérium nemělo zájem. Koupil slabé pivo a jinde líh, z nízkoprocentní břečky namíchal silný ležák a hledal odbyt. Putykářů bylo v Chicagu jak kvítí na jarní louce, jenže každý z nich měl už svého dodavatele. Tak musel Spike O'Donnell začít s tehdy již obvyklým přesvědčováním zákazníků.

Ti dva „obchodní cestující“ se jmenovali Shorty Bucher a George Meeghan. Přesvědčovali hostinské o výhodách obchodního spojení s O'Donellovým gangem pěstmi. Když bylo třeba, vymlátili hospodu, když narazili na rozumného výčepního, domluvili mu po dobrém, stačila výhrůžka, že nepřežije, nebude-li kupovat jejich pivo. Na Jednapadesáté ulici měl vyhlášenou putyku snaživý podnikavec Jack Geis. Obchody šly dobře, lokál byl dnes a denně plný, však také měl Jack Geis vždy co čepovat. Jenomže kupoval u konkurence.

Bylo to 7. září 1923 kolem desáté večer, když do Jackova lokálu vpadla parta chlapů: čtyři bratři O'Donellovi, dále William, Milse a Bernard, jejich nadháněči Meeghan a Bucher a další výtečníci, mezi nimi Jerry O'Connor. Jack Geis nestačil ani vykřiknout. Popadli ho, zmlátili do bezvědomí, hodili do sebe po skleničce whisky a opustili lokál. Protože Spike považoval prostor West Side mezi Chicago Avenue a Madison Street za své vý-

sostné území, zastavila se parta ostrých hochů ještě u několika dalších neposlušných hostinských a také jim dala za vyučenou.

Al Capone jako šéf bezpečnosti v Torriově říši měl pohotové informátory. Okamžitě se dozvěděl o krvavém tažení O'Donellovy irské bandy a věděl také, že se parta osmi rváčů po vykonané práci odsunula do oblíbeného lokálu na Jižní Lincoln Street.

Al Capone měl dostatek pistolníků. Říká se, že v době slávy Torriovy říše disponoval celou tisícovkou ozbrojených mužů. Sloužili jako ochránci transportů piva a kořalky, strážci nevěstinců, řidiči nákladních automobilů nebo inkasisté. Stačil tedy jasný rozkaz a v lokále na Lincoln Street se objevilo pár nových hostů. Sotva vstoupili, začali kolem sebe střílet. O'Donellovi hoši pochopili, že návštěva patří jim, a bez dlouhého rozmýšlení vyklidili pozice. Na ulici se, jak kázala zkušenost, rozprchli na všechny strany. Jen Jerry O'Connor nezmizel dost rychle. Tmou práskla rána, ozval se zoufalý výkřik, protože Jerry dostal zblízka do obličeje plný zásah sicilskou luparou, brokovnicí s upilovanou hlavní.

Al Capone si nevybíral prostředky k udržení kázně na pracovišti. Pár dní po Jerryho pohřbu čekali v záloze jeho další střelci na transport piva O'Donellova gangu. Za volantem prvního nákladáku seděl George Meeghan, druhý řídil Shorty Bucher. Ozvala se střelba, ze tmy vyskočili Caponovi muži, druhý den ráno našli policisté dvě mrtvoly s obličejí rozstřílenými brokovnicemi k nepoznání.

Jenže tady byl archiv otisků prstů FBI a oba mrtví vytečníci v něm měli svou kartu. Další dva nepohodlní konkurenti, Walter O'Donell a člen gangu Harry Hasmliller, zaplatili svou troufalost života o několik dní později. Zbytek bandy zmizel. Šéf Spike O'Donell pochopil, že nemá proti Caponovým střelcům v oblasti Chicaga žádnou šanci.

Nebylo to poprvé v dějinách Spojených států a také ne naposled, kdy zločinecké podsvětí zasáhlo do politic-

kého dění v zemi. V Ciceru, okrajové obci Chicaga, se připravovaly volby městské rady. Dosavadní starosta Joseph Klenha, jeden z českých přistěhovalců, spolupracoval s Torriovou bandou k oboustranné spokojenosti. Bylo tedy vhodné, aby osvědčený muž zůstal na svém místě.

John Torrio, jehož impérium vzkvétalo a obchody s prostitutí i nezákonně vyráběným alkoholem probíhaly bez větších potíží, vzal svou matku a milion dolarů v hotovosti a nalodil se pod ochranou svých pistolníků na loď do Evropy. V Neapoli koupil honosnou vilu a nastěhoval se do ní. V Chicagu byl v jeho nepřítomnosti šéfem Al Capone. Ten se postaral o Klenhovu předvolební kampaň. Podle zpráv, které se později objevily v protokolech, nasadil Al Capone do akce dvě stě pistolníků. Přesvědčovali voliče, že jedině Klenha je správným mužem v čele městské rady Cicera. Terorizovali voliče přímo ve volebních místnostech, ty váhající nemilosrdně zbili, projížděli v automobilech ulicemi a tvářili se hrozivě. Nikdo nepochyboval o tom, že docílí, co chtějí. S nikým se totiž nemazlili. Dva Klenhovy odpůrce zastřelili, třetího ubili k smrti, desítky jiných odvěkli a uvěznil. Policejní prezident povolal posily z Chicaga. Gangsteři však měli převahu. Jeden z nich ale přece předvolební akci zaplatil životem. Byl to Al Caponův bratr Salvatore, zvaný Frank. Pomáhal Al Caponovi před volební místností na rohu Dvaadvacáté ulice a Chicago Avenue pistolí přesvědčovat voliče o správném kandidátovi. Přijela policie. Došlo ke krátké přestřelce. Salvatore Capone padl mrtev k zemi. Al Capone se ztratil v davu.

Opět se konal velkolepý pohřeb, na jaké si gangsteři tak potrpěli. Desítky automobilů a stovky věnců z O'Bannonova květinářství, tisíce truchlících ve smutečním průvodu. Chicagské nevěstince zavřely na hodinu brány, prodejné holky kráčely v konduktu pozůstalých. Salvatore Capone padl při výkonu svého povolání. Joseph Klenha byl znovu zvolen. Al Capone se vrátil z pohřbu, oholil

se a převlékl a dal se znovu do práce. Chtěl ukázat, že je důstojným zástupcem dosavadního šéfa Johna Torria.

Policie si na gangstera netroufala. Svědci viděli Al Capona s pistolí v ruce, jiní jej poznali, když střílel luparou na příslušníky konkurenčních gangů, policie se za podezřelým vypravila do jeho starožitnictví na Wabash Avenue, on však se zdvořilým, leč jízlivým úsměvem na rtech řekl, že o ničem neví, nikde nebyl, nic neslyšel. Nechali ho na pokoji, protože mu nic nemohli dokázat, a vzhledem k tomu, že od něho dostávali pravidelný plat, ani po důkazech netoužili.

Al Capone prošel školou života v jedné z nejotřesnějších čtvrtí New Yorku. Tam se naučil být ve střehu, nikomu nevěřit, spoléhat se sám na sebe. Život ulice ho také přinutil, aby se stále učil. Byl to typ člověka, který slyší od partnera větu, jejíž smysl sotva chápe, vzápětí je však schopen obsah sdělení použít ve svůj prospěch a přinejmenším si poučení zapamatovat. Al Capone se učil od všech, kdo za to stáli, a na rozdíl od mnoha jiných žáků byl svým učitelům vděčný. Jedním z nich byl Jake Guzik, zvaný také Tlustý palec.

Jake byl nepohledný, tlustý Rus, jehož rodiče utekli do Ameriky. Klátil se životem na krátkých nohách, měl romantické sny o tom, jak by chtěl žít, a propadal melancholii, když si uvědomil, jak žije. Nevypadal jako gangster, a jako pistolník už vůbec ne, a přece byl nejen Al Caponovou pravou rukou, ale i jeho učitelem. On ho totiž naučil zásadám výnosného obchodu s mladými hloupými děvčaty, on mu vštípil zásady, jak úspěšně vést rozsáhlou síť nevěstinců, jak docílit co nejlepší rentability, jak vydělané peníze výhodně investovat. Všechno, co později Al Capone věděl o účetnictví gangsterské branže, ho naučil Jake Guzik.

Byl ministrem financí impéria, přezdívku Fatty Thumb – Tlustý palec – si vysloužil, protože dokázal hbitě počítat bankovky, přičemž si stále olizoval krátký široký palec. Pravidelně objížděl nevěstince, inkasoval tržby a pohyboval se mezi ozbrojenými pistolníky bez pistole,

neschopen ubránit se ani nejnešikovnějšímu rváči. V jedné z hospod, kam dodávali silné pivo, se 8. května 1924 setkal s Josephem Howardem.

Na obchodech gangsterského impéria, kde se zisky počítaly v desítkách milionů, se přižívovali břídilové. Přepadávali transporty kontrabandu, kradli náklady piva a tajně ho prodávali malým i větším překupníkům. Howard byl jedním z těchto přiživníků a týden předtím uloupil jeden z transportů Caponova gangu. Když se Guzik objevil u výčepního pultu, měl Howard už povznese-nou náladu a jako by čekal na někoho, s kým by se mohl poprat. Pustil se do Guzika, vynadal mu a nafackoval, srazil ho k zemi, zkopal ho a putykář, jemuž přiskočili na pomoc hosté lokálu, měl co dělat, aby osmadvacetiletý rabiát Howard Caponova účetního nerozšlapal.

Guzik si otřel kapesníkem obličej, oprášil si oblek, nasadil si pošlapaný klobouk a dal se dovézt domů. Pak referoval Al Caponovi. Ten ho vyslechl, vůbec nic neřekl, vzal pistole a odešel. Howarda našel až v hospodě na South Wabash Avenue. Patřila Hymiemu Jacobsovi. Byl už opilý. Když spatřil Al Capona, hrnul se k němu a přátelsky napřáhl ruku. Capone jako by ji neviděl, popadl Howarda za límec, trochu ho přiškrtil a klidně se zeptal, proč napadl bezbranného Guzika.

„Co je ti do toho, ty italský pasáku!“ křičel Howard na celou hospodu. „Seber se a táhni ke svým děvčkám!“

Neměl to říkat. Al Capone byl už ve svých pětadvaceti někdo a takové chování si nemohl dát líbit. Přistoupil k Howardovi a z bezprostřední vzdálenosti do něho vpálil všech šest kulek. Pak zastrčil bubínkový revolver do kapsy a klidně odešel.

Policie se dostavila do lokálu za pár minut. Seržant si zajistil svědky, kteří byli při tom. Všichni hosté viděli, jak se to stalo, dva z nich, mladý automechanik George Bilton a starý truhlář David Runelsbeck, seděli na vysokých židlích snad jen metr od místa činu. Detektiv Michael Hughes si zapsal jejich jména a adresy, aby mohli později svědčit před soudem. Novinářům prohlásil, že vrahem

je nepochybně Al Capone zvaný také Al Brown, nebude prý dlouho trvat a postaví ho před porotu. Příštího dne se poprvé objevila na první stránce listu Chicago Tribune Caponova fotografie s textem: Tony Capone, známý také jako Al Brown alias Zjizvený, který zavraždil Joa Howarda. Křestní jméno Tony svědčí o tom, že až do té doby Al Capone pracoval v zákulisí, novináři ani neznali jeho skutečné jméno. Al Capone po vraždě zmizel.

Když detektiv Hughes předvedl svědky před vyšetřujícího soudce, ztratili paměť. Majitel salonu Jacobs tvrdil, že nic neviděl, odešel prý krátce předtím do skladu pro pivo, a Runelsbeck se vůbec na nic nemohl upamátovat. Bylo mu pětasedmdesát let. Bilton záhadně zmizel. Jasný případ vraždy se stal nejasným, vyšetřující soudce musel líčení pro nedostatek důkazů odložit. Zmobilizovali celý chicagský policejní aparát, ale vraha nenašli.

Al Capone se objevil až 11. června na jednom z chicagských policejních revírů, tvářil se udiveně, slyšel, že ho hledají, chtěl by vědět proč. Odvezli ho k soudu a on se nebránil. Postavili ho před nejpřísnějšího prokurátora Williama H. McSwiggina, kterému ze zřejmých důvodů přezdívali Šibenice. Vyslýchal Al Capona celé hodiny. Obviněný byl klidný, jen se divil, jak ho mohou podezřívat z tak ošklivé věci, jako je vražda. Je přece počestným obchodníkem starožitnostmi, do ničeho se neplete, do salonů nechodí, je spořádaným otcem rodiny a váženým občanem, v životě neslyšel o nějakém Guzikovi, Torriovi nebo Howardovi, musí jít o omyl, však se o tom pan státní zástupce přesvědčí.

Al Capone měl pravdu. Třetí a poslední stání bylo 22. června. Svědci detektiva Hughese, kteří se vůbec na nic nepamatovali, už ani nemuseli předstoupit před porotu. Případ byl jasný a rozsudek kuriózní: „Joe Howard byl zavražděn neznámou osobou mužského pohlaví a bílé pleti.“ Al Capone vyšel od soudu jako vítěz, fotoreportéři ho do omrzení zvěčňovali, novináři totiž tušili, že to nebylo poslední vystoupení mladého italského gangstera, ale jen bouřlivý nástup ze zákulisí na scénu.

Ve dnech, kdy Al Capone vyčkával v úkrytu a jeho advokáti připravovali svědkům výpovědi, vrátil se John Torrio z Itálie. Není vyloučeno, že zasáhl ve prospěch svého přítele a společníka, je pravděpodobné, že s ním hned po návratu projednal důležité záměry. V chicagských ulicích se totiž za tu dobu, co odpočíval ve své slunné vlasti, mnohé změnilo. Například zde bylo podivné O'Banionovo rozhodnutí. Šéf mocného gangu, miliónář, dvaatřicetiletý chlap v plné síle, se rozhodl odejít do důchodu. To jistě nebylo samo sebou.

John Torrio sice pochyboval, dal si prostřednictvím advokátů zjistit všechny okolnosti, nakonec se však dozvěděl, že je to tak. O'Banion je dokonce ochoten prodat svůj podíl na Seven Brewery, jednom z největších pivovarů vyrábějících slabé pivo, a to za půl milionu dolarů. Že by se ten divoký irský bandita natolik změnil? Vždyť se o něm v podsvětí vědělo, že zorganizoval dvě z nejdrzejších loupežných přepadení! Při prvním na nákladovém nádraží West Side normálně přeložili celý náklad whisky z vagonu na své nákladní automobily a odjeli. Pár dní poté udělali něco podobného ve skladišti whisky. Ukradli 1750 sudů kanadské whisky a nahradili je stejným počtem sudů s vodou, aby majitel tak brzo loupež neobjevil. Chystá snad svým společníkům podobné překvapení?

Torrio uslyšel o nabídce a rozhodl se podíl koupit. Půl milionu dolarů nebyla pro velkopodnikatele, jakým Torrio byl, tak velká částka, výnosný pivovar se dostane zcela do vlastnictví Torriova a Caponova gangu, protože ti dva měli na podniku také své podíly. Navíc byl pivovar chráněn podplacenými policisty, takže se tu už delší čas vařilo silné pivo místo slabého. Plácli si. Torrio přinesl půl milionu v hotovosti, jak kázal gangsterský zvyk, a O'Banion si částku v přítomnosti svědků přepočítal. Potom navrhl slavnostní předání na 19. května. Odveze si z pivovaru na rozloučenou poslední zásilku silného piva a odejde do důchodu.

Dion O'Banion do penze neodešel, jeho kariéra však stejně skončila. Onoho 19. května 1924 stálo na pivovar-

ském dvoře Seven Brewery třináct nákladních automobilů až po okraj naložených silným pivem. Dvaadvacet řidičů a houf pomahačů, vesměs osvědčených podloudníků, čekalo na rozkaz ke startu. Aby vše proběhlo podle plánu a Torrio, O'Banion a Hymie Weiss nebyli v nebezpečí, hlídali akci dva podplacení policisté z místního revíru. Al Capone do pivovaru nepřišel, skrýval se totiž ještě před policií pro vraždu Howarda. Pak došlo k překvapení. Ozval se hluk motorů, do dvora vjely policejní vozy, vyskákali z nich strážníci a policejní šéf Collins zabavil zásilku piva a dal všechny přítomné naložit a dopravit na policejní ředitelství.

V té chvíli se Torriovi v hlavě rozjasnilo. Na policii sáhl do náprsní kapsy a zaplatil za sebe i za své druhy 12 500 dolarů požadované kauce. O'Baniona, Hymieho Weisse a Alteria si ani nevšiml. Přestože měl u sebe ještě další peníze, za ně záruku nesložil. Když byl John Torrio opět na volné noze, netrvalo mu dlouho, aby zjistil, jak to bylo s razií, měl přece všude své důvěrníky.

Zátah v pivovaru byl připraven již před týdnem a O'Banion se o něm dozvěděl včas. Soudil, že provedl chytrý tah, a když se dostal druhého dne z policejní vazby, netajil se radostí z úspěchu. John Torrio a jeho zástupce Al Capone však byli nebezpeční partneři a zrzavý Ir je podcenil. Zatím se nic nedělo. Nemohlo se nic dít. Kmotr kmotrů Mike Merlo ležel na smrtelné posteli. Gangsteři, kteří se neštíteli žádného zločinu, zavraždit nevinného člověka pro ně nic neznamenalo, zjihli jako klášterní schovanky, když šlo o vztahy ke krajanům, zejména těm bohatým a vlivným. Tady přežívala snad ještě ona za staletí vžitá pokora sicilských poddaných vůči feudální vrchnosti.

Italští přistěhovalci ve Spojených státech tvořili národnostní menšinu, která žila vlastním životem. Italové, a zejména Siciliáni, se nesnažili přizpůsobit americkým poměrům, nechtěli se asimilovat, v mnoha případech nestáli ani o to, aby se naučili anglicky, žili mezi sebou v enklávách měst a příměstských čtvrtí. Vrcholnou orga-

nizací, jíž si vážili, byla filiálka sicilské mafie, tajná a mocná organizace Unione Siciliana. Mike Merlo byl capo di tutti capi – šéf šéfů – a umíral na rakovinu. Jako by se všichni domluvili, rozhodli se nechat ho umřít v klidu a pokoji, aby odešel z tohoto amerického slzavého údolí s přesvědčením, že s italskými přistěhovalci je všechno v nejlepším pořádku.

Příměří trvalo do 8. listopadu, kdy Merlo zemřel. Pak se početná chicagská italská menšina chystala na pohřeb. Možná že si ten zvyk přivezli s sebou ze staré vlasti, možná že chtěli na pohřbech svých přátel, ale i nepřátel ukázat, jak jsou bohatí a co všechno si mohou dovolit. Pompézní průvody, desítky nablýskaných limuzín a nákladáky květinových darů, orchestry a tisíce truchlících, to všechno se považovalo za samozřejmé i na pohřbech řadových členů gangu. Merlův měl být manifestací síly, moci a dolarů. Gangster a květinář v jedné osobě Dion O'Banion dostal pohádkové objednávky na květinovou výzdobu. Al Capone u něj koupil rudé růže za osm tisíc dolarů a John Torrio chryzantémy za deset tisíc. Unione Siciliana objednala panoptikální figurínu zesnulého, tu pak vezli uprostřed květů v otevřeném voze za rakví. A tak se voskový kmotr sicilské tajné organizace díval na vlastní pohřeb.

Také šéf bandy Angelo Genna se chtěl na pohřbu ukázat. Objednal velkolepé a drahé květinářské dílo, nejlepší, jaké byl mistr v oboru Dion O'Banion schopen vytvořit. Nezáleželo na tom, co bude stát, muselo však být hotovo včas. Dohodli se, že je O'Banion vytvoří v noci, ráno si může Angelo Genna poslat své lidi. Květinář pracoval celou noc, pak si šel lehnout. Černý pomocník William Crutchfield zametal krám. Ostatní zaměstnanci ještě nenastoupili do práce.

„Na druhé straně, u katedrály Svatého jména, zastavila modrá limuzína,“ vypověděl později. „Vystoupili z ní tři chlapi. Řidič zůstal za volantem. Motor nechal běžet. Namířili si to rovnou sem. V té chvíli zrovna přecházela přes křižovatku State Street a Chicago Avenue skupina

školáků. Vedl ji asi jedenáctiletý hoch. Ty tři dobře viděl.“

„Měli tmavou pleť jako Portorikáni,“ řekl později chlapec. „Ten třetí byl normální běloch.“

Crutchfield viděl, že míří do krámu, proto šel dozadu pro šéfa.

„Prostřední chlap byl velký, silný, vyholený, měl pěkné šaty a hnědý převlečník a hnědý plstěný klobouk. Druzí dva byli zřejmě Taliáni. Malí, tlustí, tvářili se jako buldoci. Ten prostřední mohl být Řek, možná Žid.“

Stáli před pultem, když se objevil Dion O'Banion.

„Haló, chlapci!“ pozdravil je a napřáhl ruku. „Jedete si pro květiny pro Merla?“

„Jo,“ řekl prostřední, také napřáhl ruku, přitáhl si Diona O'Baniona a už ho nepustil. Crutchfield odešel do dílny, tam zaslechl výstřely.

„Velký muž, co stál uprostřed, podal O'Banionovi ruku a strhl ho k sobě,“ řekl šéf chicagské kriminálky William Shoemaker novinářům. „Objal ho a ti druzí dva do něj zblízka pálili. Dvě kulky zasáhly hrdlo, jedna tvář, dvě hrudník a nohy, poslední – ránu z milosti – mu vpálili přímo do spánku, zřejmě když už ležel na zemi, z bezprostřední blízkosti, kůže kolem vstřelu byla ožehnutá. Krátce řečeno: gangsterská práce jak z čítanky.“

Ale ze sicilské čítanky. Hrdlo měl mrtvý rozdrceno, aby podle starých platných pověr nemohl promluvit. Nohy mu prostříleli, aby nemohl utíkat, hrudník a hlavu prostřelili, aby nežil. Kriminalista Shoemaker měl bohaté zkušenosti. Když spatřil mrtvého uprostřed kaluže krve, sehnul se a přičichl k ranám. Byly cítit česnekem. Na Sicílii totiž věřili, že česnek léčí střelné rány. Kdyby postřelený přece jen měl žít, ať se snadněji vyléčí. Tak před popravou natírali kulky svých nábojů česnekem. Pachatelé vraždy zůstali neznámí.

Gangsteři vystrojili O'Banionovi stejně pompézní pohřeb jako kmotru Merlovi. Deset tisíc lidí kráčelo v hlubokém smutku za rakví násilníka a vraha, dalších pět tisíc čekalo na hřbitově. Gangstera doprovodili na poslední

cestě nejen chicagští politici a vysocí úředníci, ale samozřejmě také jeho „přátelé“ John Torrio a Al Capone. V průvodu nechyběl ani Angelo Genna, o němž se v podsvětí říkalo, že byl tím prostředním ze tří vrahů Diona O'Baniona. Důkazy se však neobjevily, událost zapadla, veřejnost zapomněla. Vzrušila snad jen výzva O'Banionova pistolníka Luise „Two Guns“ Alteria, který vyzval vrahy k veřejnému souboji na pistole. Nikdo se nepřihlásil. Al Capone, který už byl pro novináře zajímavou osobností, prohlásil:

„Dion byl v pořádku. Zpočátku se mu dařilo dokonce lépe, než si zasloužil. Ale jak už to bývá, chtěl víc, než stačil strávit. John Torrio naučil O'Baniona všemu, ale pak nám Dion odlákal pár nejlepších hochů a chtěl se stát bossem chicagského obchodu lihovinami. Směšné! O'Banion věděl, jak má dělat potíže, a také je dělal. Držel nám talíř s polentou daleko od úst, a my jsme mu přitom nechali takovou volnost při nákupech a obchodu s kořalkou a pivem. Když odpadl, nešlo nic hladce. Znal naše triky a pouštěl nám žilou. A to byl jeho konec.“

Na poslední cestě mrtvého doprovodili členové jezdecké policie, za katafalkem se stříbrnou rakví jelo dvacet šest nákladních automobilů s květinovými dary. Na hřbitově zahrála policejní kapela.

Po mnoha letech se v archivech objevilo tvrzení, že vraždu naplánoval a řídil nám už známý Frank Yale z New Yorku. Vraždu provedli zkušení pistolníci Alberto Anselmi a John Scalise za honorář deset tisíc dolarů a brilantový prsten pro každého. Ten třetí, který napřáhl ruku k pozdravu, prý byl Mike Genna. Po pohřbu odjel Johnny Torrio do lázní Hot Springs, odtud měl namířeno na Kubu a Bahamské ostrovy. Do šéfovského křesla O'Banionova gangu se posadil Hymie Weiss, ve skutečnosti Polák Wojciechowski. Tento pověstný gangster a krutý zabiják začal připravovat pomstu. Snadno přetáhl na svou stranu i zbytky gangu O'Donellových, Saltisova a McErlanova. Ke všemu ochotní střelci se vydali po stopě Johna Torria. Neuspěli. Sotva zjistili jeho adresu, už

se přestěhoval jinam. Ani na Kubu, ani na Bahamské ostrovy raději nejel.

Také Al Capone byl v nebezpečí. Pochopil to 12. ledna 1925. Toho dne měl nějaké vyřizování v restauraci na rohu State Street a Pětapadesáté. Jeho řidič Sylvestr Barton zastavil před saloonem, osobní strážci zůstali ve voze. Al Capone vešel dovnitř. Ve chvíli, kdy se za ním zavřely dveře, projela kolem černá limuzína a ozvala se střelba ze samopalu: Bugs Moran, Hymie Weiss-Wojciechowski a Drucci za jízdy prostřileli Al Caponův vůz. Řidič Barton dostal zásah a skončil v nemocnici. Al Capone si hned nato od ředitelství General Motors objednal pancéřový cadillac. Stál třicet tisíc dolarů, měl neprůstřelnou karosérii a okna z netříštivého, centimetr tlustého skla, ocelovým plátem chráněnou benzinovou nádrž a sklopné zadní sedadlo, aby střelci mohli volně pálit na případné pronásledovatele. Al Capone si totiž uvědomil, že začala chicagská válka gangsterů.

Továrna vyrobila vůz v nejkratší lhůtě, řidič Barton byl ještě v nemocnici. Tak si Al Capone vybral Tommyho Curingiona, dobrého střelce a výtečného řidiče, a posadil ho za volant. Postaral se také o další bezpečnostní opatření. Tajil svůj program, termíny schůzek v poslední chvíli měnil a překládal je jinam. Obklopil se tlupou tělesných strážců, jakými se nemohl pochlubit ani americký prezident. Tommy vozil svého pána jen čtyři dny. Pak zmizel.

Unesli ho Weissovi lidé. Mysleli si, že prozradí šéfův úkryt a také jeho program pro příští dny.

Na okraji Chicaga bylo ještě dost lesů a osamělých farem. Dva hoši šli napojit k vodní nádrži koně. Ten však odmítl pít a zděšeně od vody couval. Chlapci nechápali proč, podívali se a objevili ve vodě mrtvolu neznámého muže. Byl to Tommy Curingione, Al Caponův řidič. Ruce i nohy měl svázané drátem, tělo poseto ranami a spáleninami po cigaretách. Vrahové mu prohnali lebkou pět kulek. Al Capone si uvědomil, že má proti sobě partu gangsterů, kteří stejně jako on se nebudou štítit ničeho.

Weiss-Wojciechowski se proslavil brutalitou. Pro likvidaci nepohodlných lidí vymyslel způsob, jemuž se v podstatě říkalo *one way trip* – cesta bez návratu. Vezl svou oběť na vyjížďku vozem, že si cestou popovídají. Hosta posadil vedle řidiče. Když dojeli na odlehlé místo, střelil protivníka do hlavy a za jízdy ho vyhodil z vozu na silnici.

Jeho kolega a člen O'Banionovy bandy Bugs Moran, původem také Polák, měl jinou metodu. Vyčkal, až se jeho oběť usadí v kavárně, u holiče nebo v automobilu, pak odstartoval „rodeo“. Kolem projelo několik vozů, z každého na odsouzeného vypálili několik střel. Byla to dokonalá technika, nikdo „rodeo“ nepřežil.

Louis Alterio byl známý metodou „pokoje pro svobodného pána“. Zjistil, kde nepohodlný muž bydlí, kam chodí, kde kupuje cigarety nebo noviny. Pak si v blízkosti pronajal pokoj pro svobodné pány a tak dlouho čekal u okna, až se mu protivník dostal na mušku. Na dálku ho přesně mířenou ranou skolil. Takoví protivníci tedy stáli na druhé straně chicagské fronty, před nimi se musel mít Al Capone na pozoru.

Na řadě však byl John Torrio. Vrátil se do Chicaga uštvaný sedmiměsíčním cestováním z místa na místo v den Al Caponových šestadvacátých narozenin. Gangsteři z konkurenční bandy ho pronásledovali po Státech ve dne v noci. Přijel prý proto, že dostal předvolání k soudu, ale hlavně proto, aby se definitivně zbavil nejistoty. Byl mezi jedenácti obžalovanými, kteří se měli zodpovídat za případ z pivovaru Seven Brewery, kde byli přistiženi s velkou zásilkou silného piva. Všemocný šéf chicagského podsvětí nejenže si nezařídil, aby se ze šlamastiky dostal bez soudu, on se ještě pokorně postavil před porotu a prohlásil, že je vinen. Odsoudili ho na devět měsíců za mříže, ale on se radoval, že bude mít konečně od O'Banionových zabijáků pokoj. V cele bude v bezpečí.

John Torrio měl nastoupit výkon trestu za pět dní. Do té doby si měl vyřídit potřebné obchodní i rodinné záležitosti a rozloučit se s přáteli. Věděl také, že se nebude

moci z cely dál starat o obchody, a tak musel jmenovat prostředníky, kurýry a vykonavatele. Jeho náměstkem měl být osvědčený Al Capone, pod jehož vedením dosavadní obchody jen vzkvétaly.

John Torrio bydlel v sedmipokojovém bytě na Clyde Street, což sice nebyl nejluxusnější střed města, zato zde postavili nové domy s komfortními byty. Ve svém solidně stříženém převlečníku, s kloboukem a jelenicovými rukavicemi vyšel John Torrio 24. ledna 1925 na nákupy, jako by se chtěl rozloučit s městem, než si půjde sednout do chládku. Před domem číslo 7011 čekal řidič s velkým vozem. John s manželkou Annou usedli na zadní sedadlo vypůjčeného lincolnu. Torriův vůz byl totiž v opravě, proto si velký šéf vypůjčil automobil od Jake Guzika i s řidičem Robertem Bartonem, bratrem nám už známého Sylvestra Bartona. Odjeli na Michigan Avenue, kde byly a dodnes jsou luxusní obchody. Anna Torriová nakupovala, manžel platil. Občas se ohlédl, zřejmě měl strach. Torriovi byli mnohonásobní milionáři, paní Anna nemusela šetřit, a tak se za dvě hodiny vraceli domů s vozem plným balíčků.

Na rohu Clyde Street a Sedmdesáté stál černý cadillac. Jak později dosvědčili chodci, neměl státní poznávací značku, záclonky na všech oknech byly staženy. Řidič Barton přijel před dům, zastavil u chodníku, vyskočil a šel otevřít paní Torriové dveře vozu. Anna Torriová vystoupila a vykročila po betonovém chodníku ke vchodu do domu. V té chvíli se dal černý cadillac do pohybu. Paní Torriová s náručí plnou balíčků byla právě u skleněných dveří, když velká limuzína zastavila u protějšího chodníku.

Záclonky vyjely vzhůru. Ve voze seděli čtyři muži, ozbrojeni luparami a pistolemi. John Torrio vystoupil z auta a mířil k domovnímu vchodu. Dva muži vyskočili a běželi k němu. Jeden z nich dvakrát vystřelil. Torrio padl. Druhý zabiják vypálil na ležícího zblízka. Trefil krále gangsterů do podbřišku a do ramene. Ti dva, kteří zůstali sedět ve voze, spustili palbu na Torriovu limuzínu. Jedna

z kulek zasáhla řidiče Bartona pod pravým kolenem. První střelec se sehnul k ležícímu Torriovi, přiložil mu ústí pistole na spánek a chystal se k tradiční „ráně z milosti“. Revolver jen cvakl. Bubínek byl prázdný. V té chvíli se ozvala houkačka černého cadillaku. Řidič signalizoval nebezpečí. Oba pistolníci naskočili a vůz bez registračního čísla na plný plyn odjel.

Další průběh atentátu na krále chicagského podsvětí popisuje John Kobler. „Torrio byl stále ještě při vědomí a snažil se připravit ke své manželce. Ta ho vtáhla do chodby. Střelba upozornila sousedy a jistá paní, která přepadení od počátku sledovala, zatelefonovala na nejbližší policejní stanici. Poslali sanitku. Když odváželi Torria do nemocnice Jackson Park Hospital, napadlo ho, že by kulky mohly být natřeny česnekem a zvolal: Ty rány musíte vypálit! Vypálit!“

Podivně se po atentátu zachoval řidič půjčeného vozu Barton. Přestože byl postřelen do nohy, a jak se později ukázalo, šlo o bolestivé zranění, nasedl do vozu a ujížděl z místa činu směrem k Jednasedmdesáté ulici. Jel jako šílenec, a aniž si to uvědomil, předjel vůz jistého bývalého detektiva. Penzista si všiml prostřílených dveří vozu a začal ho sledovat. Proto můžeme zrekonstruovat Bartonovo chování po činu. Dojel k prvnímu dragstóru, což je něco mezi obchodem smíšeným zbožím, lékárnou a výčepem, spěchal k telefonu a krátce s někým hovořil. Stále krvácel. Bývalý policejní detektiv se ho začal vyptávat, on se s ním však odmítl bavit, nasedl znovu do vozu a odjel. Důchodce vyrozuměl policejní ředitelství, za Bartonovým prostříleným vozem se vydal přepadový oddíl. Za pár minut ho dostali. Když mu položili otázku, komu telefonoval, odmítl odpověď. Odvezli ho do nemocnice. Později se zjistilo, že „Barton nemohl volat nikomu jinému než Al Caponovi,“ píše Kobler.

Torrio prohlásil v nemocnici, že zná všechny čtyři muže, kteří se ho pokusili zabít, jejich jména však neprozradí. Držel slovo. Věděl totiž, že i pro něj platí nepsaný zákon podsvětí: kdo promluví, zemře.

John Torrio sice vypadal jako neškodný úředník solidní firmy, byl však velkým zločincem, všeho schopným organizátorem chicagského podsvětí. Neskončil slavně. Už ve chvíli, kdy ho lékaři dostali z nejhoršího, pocho-pil, že v Chicagu nemá šanci přežít. Jeho nemocniční pokoj hlídali policisté, Al Capone pro jistotu také poslal své lidi, ale současně se dozvěděl, že blok nemocničních budov objíždělo večer i brzy ráno několik velkých auto-mobilů s ozbrojenými muži. Pro jistotu přestěhovali Torria do pokoje v nejvyšším patře a s oknem do dvora. Ko-lem nemocnice patrolovaly policejní vozy.

Přivezli ho v kritickém stavu, ale za pár dní se z toho vylízal. Po týdnu chodil, po čtrnácti dnech ho propustili. Velký Torrio, který tak dlouho a tolika lidem naháněl strach, se bál o svůj život. Neopustil nemocnici hlavním východem, tajně a za asistence osobních strážců slezl k vozu po požárním žebříku. Jel rovnou k soudci Cliffovi a rád a dobrovolně se přihlásil k nástupu trestu. Odvezli ho do věznice v Lake County a on si oddychl, že bude na čas v bezpečí.

Americký trestní řád je kuriózní, předpisy o výkonu trestu jakbysmet. Kdo má peníze, může si zaplatit „fešácký kriminál“. V některé věznici povolí vylepšení v rámci místních poměrů ředitel. Jinde za pevný a ne zrovna zanedbatelný plat posluhují odsouzenému zločin-ci hlídači; hrají role lokajů, číšníků nebo partnerů při po-keru. John Torrio si dal celu zařídit vlastním nábytkem. Přivezli mu gauč i klubovky, koberce a obrazy. Do okna si objednal nové mříže a na dveře silnější pancíř, aby se k němu nedostali nepřátelé.

Nebylo to nic mimořádného, že Torrio směl ve vězení přijímat, koho chtěl, že za ním chodili jeho zaměstnanci, aby s ním konzultovali finanční transakce. Radil se s přáteli, pořádal ve vězení oslavy, jako z ředitelské kanceláře řídil z vězeňské cely své impérium.

Kobler uvádí jiný případ „fešáckého kriminálu“. Gangsteři Terry Druggan a Frankie Lake nastoupili v lé-tě 1924 na rok do vězení v Cook County. Vedoucí politik